

Hồi 13

ĐỐI ĐẦU THIẾU LÂM CHUYỆN LONG TRỜI CHẤP NHẬN ĐƠN ĐỘC VIỆC LỖ ĐẤT

ảo Diệp Trang bỗng quay lại cảnh tấp nập huyên náo. Đầu tiên là do sự xuất hiện trở lại của Đinh Song Tú huynh đệ:

- Tin dữ loan nhanh, thoát nghe như tiếng sét đánh ngang tai, hãy mau cho huynh đệ mỗ biết tất cả là sự thật chăng?

Trương Khánh Long gượng cười:

- Nhị vị nhân huynh đến nhanh quá, tính qua chỉ mới hai ngày kể từ khi tiểu đệ buộc phải mạo phạm Thiếu Lâm phái.

Huynh đệ Đinh Song Tú lập tức trợn mắt và giật mình:

- Vậy là có thật? Và chuyện lập Sinh Tử Ước cũng là thật?

- Nhưng đáng kinh ngạc và đáng lo nhất Trương huynh đệ không ngờ đủ bản lĩnh hạ thủ một cao tăng như Liễu Độ, tuy nhiên đối đầu Thiếu Lâm phái là tự sát.

Trấn tĩnh lại, Trương Khánh Long cười cười:

- Dù gì thì sự việc cũng đã xảy ra nhưng may mắn là tiểu đệ có Sinh Tử Ước làm bằng. Vậy nếu nhị vị nhân huynh vì lo ngại tiểu đệ không đủ lực đối đầu Thiếu Lâm phái nên mới vội đến ư? Chẳng cần đâu bởi tiểu đệ không nghĩ phái Thiếu Lâm lại chẳng biết phân định thực hư hoặc dám bất chấp thị phi.

Chợt có âm thanh của Trang Hiển tuy vừa mới đến nhưng vẫn oang oang:

- Nhưng ta nghe bảo Trương thế diệt người còn có một trận Tảo Diệp Hộ Trang hỗ trợ, chỉ e phái Thiếu Lâm không nghĩ một mình người đủ lực kết liễu Liễu Độ.

Trương Khánh Long đưa mắt nhìn ra ngoài và thấy Trang Hiển không đến một mình, trái lại còn có thêm ba cao thủ nữa đều có niên kỷ xấp xỉ Trang Hiển. Vỡ lẽ Trương Khánh Long vội vòng tay thi lễ:

- Trang ngũ thúc lại đến? Và có phải đồng hành cùng Trang ngũ thúc là Bạch-Đoàn-Giả tam tứ và lục nghĩa thúc của tiểu đệ.

Một nhân vật cao to râu hùm hàm én cũng chú mục nhìn Trương Khánh Long và bật cười:

- Có trông thấy mới biết những gì Trang ngũ đệ nói về người quả thật chỉ đúng bảy tám phần. Trương đại ca thu dụng được một nghĩa tử như người không chỉ toại nguyện mà muôn phần mãn ý. Nhưng sao người cũng ở họ Trương? Do trùng hợp hay người nguyện ý lấy theo đại tính của nghĩa phụ?

Trương Khánh Long không vội đáp, do đang chú mục nhìn nhân vật duy nhất có mang theo thanh kiếm:

- Kể từng mạo nhận Đoàn tứ thúc thì không mang kiếm. Tiểu diệt quả khinh suất, không sớm nhận ra điều sai biệt này và chỉ suýt nữa đã phải trả giá bằng cả sinh mạng.

Kiểm khách chau mày nhăn mặt:

- Đoàn Miên ta tuy có nghe qua Trang ngũ đệ kể về chuyện này nhưng tuyệt vô khả tin quả thật có người dám giả mạo ta. Hắn là ai?

Trương Khánh Long phì cười:

- Đoàn tứ thúc yên tâm, Lạc Nhữ An do tâm địa độc ác đã nhẫn tâm kết liễu kẻ đồng mưu, những mong tiểu diệt tin kẻ đã chết chính là Đoàn tứ thúc, là kế di họa giang đông và giết người diệt khẩu tốt cùng thâm độc. Nhưng may thay cùng lúc đó họ Lạc cũng bị nạn nhân đáp lại một kích. Đòn tối hậu của kẻ giãy chết cũng chẳng tầm thường, nghe bảo đấy là tuyệt kỹ Đoạn Mạch Chỉ, khiến Lạc Nhữ An lập tức cút thẳng.

Kiểm khách Đoàn Miên giật mình:

- Đoạn Mạch Chỉ? Đây là tuyệt kỹ đã thất truyền cùng lúc với cái chết bi thảm ngay tại Tử Vong Cốc đã cách đây ngoài hai mươi năm của Huỳnh Tiểu Phụng, Đoạn Mạch Yên Chi. Lời người nói ắt có nhầm lẫn?

Một trong Đình Song Tú huynh đệ cũng nói:

- Luận về bá đạo thì Đoạn Mạch Chỉ chẳng thua kém so với công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Thế nên sau Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng vẫn có người am hiểu công phu này thì suốt thời gian qua sao chẳng ai hay biết?

Trương Khánh Long động tâm:

- Đình Nhất huynh sao bỗng dưng đề cập đến Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm? Có ẩn tình gì chẳng?

Trang Hiến bật cười:

- Nếu người thật sự chưa biết gì, tuy nhiên vẫn hỏi một câu như vậy, chứng tỏ người có một tâm cơ thật khá, vì đấy là hai loại công phu tuy cùng bá đạo nhưng khắc kỵ nhau. Bởi lẽ có khá người từng biết chuyện hể lão Độc Trảo mà chạm trán Đoạn Mạch

Yên Chi thì một trong hai phải có một người ngay lập tức tìm cách hạ đài. Thà như vậy hơn là để xảy ra cảnh nhị hổ tranh lâm mà hậu quả là một chết một bị thương hoàn toàn bất lợi cho cả hai. Dù vậy điều đó dường như đã xảy ra, bằng chứng là có người đã mục kích cảnh lão Độc Trảo phải tháo chạy và theo sau là mục Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng hùng hục đuổi bám. Quả là cảnh hoạt kê, ha ha...

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng là nữ nhân?

Đoàn Miên cũng lầy làm lạ:

- Hóa ra người không biết gì thật? Nhưng Đoạn Mạch Yên Chi là nữ nhân thì sao?

Trương Khánh Long gượng cười:

- Vì lúc còn ở Lạc gia, tiểu diệt từng thấy một nhân vật không những đã cao niên mà còn luôn trong tình trạng hôn mê bất động, dù vậy Lạc Nhữ An vẫn tận tình chăm sóc đồng thời luôn kính cẩn gọi là Huỳnh lão gia mỗi khi đề cập đến nhân vật này.

Một trong ba nhân vật đồng hành với Trang Hiến mãi lúc này mới lên tiếng:

- Lạc Nhữ An theo ta biết thì sư phụ hoặc bất kỳ một trưởng bối nào cũng chẳng còn. Vậy nhân vật họ Huỳnh này là ai? Cớ sao được Lạc Nhữ An trọng dụng? Đã vậy còn lâm cảnh hôn mê bất động? Người nhìn không lầm chứ?

Trương Khánh Long đáp:

- Tiểu diệt quả quyết không hề lầm, thế nên vừa rồi khi nghe đến Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng do chạnh nghĩ đến nhân vật Huỳnh lão gia bí ẩn, khiến tiểu diệt khó thể ngờ đấy là một nữ nhân, Giả lục thúc không tin lời tiểu diệt ư?

Nhân vật họ Giả đáp:

- Chỉ vì qua người bọn ta hầu như liên tiếp nhận được nhiều thông tin vừa đầy bất ngờ vừa không thể lường. Giả dụ như người không chỉ có họ Trương mà còn là nghĩa tử kể như đột ngột chợt có của Trương đại ca, hoặc giả những hành vi tội cùng bất nghĩa khó thể chấp nhận của một Lạc Nhữ An từng thời gian dài được bọn ta ngưỡng phục gọi là nhị ca. Nếu đổi lại là người thì người có dễ dàng tin chẳng?

Chợt có tiếng Ngô Hiểu Mai vang lên:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu Giả tiên bối không tin thì lần này đến đây là vì ý gì?

Sự xuất hiện từ bên trong của Ngô Hiểu Mai khiến Trang Hiến kinh ngạc, hỏi Trương Khánh Long:

- Sao ta không thấy Quan Ngọc? Thay vào đó, người lại sớm có một nữ nhân khác ngay bên cạnh?

Trương Khánh Long giới thiệu:

- Ngô Hiểu Mai tiểu thư không chỉ là ái nữ mà còn là di tử độc nhất còn lại của một ân công từng cứu mang tiểu diệt suốt bảy năm ròng. Nhưng tiểu diệt chỉ e chưa vị nghĩa thúc khó thể biết đến vị ân công ấy, có danh xưng là Thủy Bá Vương.

Họ Giả cười lạt:

- Nếu ám chỉ một lũ thủy khấu có thời hùng cứ và hoành hành chỉ một quãng nhỏ thuộc lưu vực Hán Giang thì ta biết. Vậy thì người vì đền đáp ân cứu mang nên hiện nay chấp thuận cho Ngô cô nương đây tạm lưu ngụ?

Trương Khánh Long thừa nhận:

- Nhưng do vẫn quen cách xưng hô cũ, tiểu diệt không thể không gọi Ngô Hiểu Mai là tiểu thư, cho dù điều đó dường như ngay lúc này đang khiến Giả lục thúc bất bình?

Họ Giả vẫn hừ lạt:

- Gọi thế nào là tùy người, đâu đáng để ta tỏ thái độ? Trái lại, suốt hai ngày qua, với những gì đã nghe về việc Trương Khánh Long người dám mạo phạm phái Thiếu Lâm, đây mới là điều thực sự làm bọn ta quan tâm. Tại sao người có biết chăng? Đây là bản lĩnh của Liễu Độ đại sư cho dù Trương đại ca đích thân xuất thủ cũng vị tất đủ lực kết liễu hướng hồ người. Ý ta không phải xem thường người, kỳ thực chỉ muốn minh bạch một nhân vật có bản lĩnh như người thì cần gì mạo nhận là nghĩa tử của Trương đại ca bọn ta?

Ngô Hiểu Mai lại lên tiếng:

- Tiểu nữ không biết tự lượng sức, bất chấp xuất thân hèn kém là cốt nhục của hạ đẳng thủy khấu đáng bị người người cười chê và khinh thường, liệu có thể nói một câu được chăng?

Họ Giả khinh khỉnh bảo:

- Thật không dám, mong được Ngô tiểu thư chỉ giáo.

Trương Khánh Long cười mát:

- Giả lục thúc quá khách sáo nhưng vì đoán hiểu Ngô tiểu thư đây sắp nói gì hỏi gì nên tiểu diệt mạo muội thay Giả lục thúc để khuyên bảo tiểu thư đây một câu. Là tiểu thư đừng xen vào, dù bất kỳ lời nào nữa.

Ngô Hiểu Mai kêu lên:

- Nhưng họ không tin, lẽ ra người nên cho bọn họ biết Tảo Diệp Hộ Trang trận của người có xuất phát nguyên uỷ đích thực là từ Tảo Diệp Thập Nhị Chương.

Trương Khánh Long cười cười:

- Cũng vô ích thôi, vì những cao thủ do tại hạ đào luyện thành Tảo Diệp Hộ Trang trận, tiểu thư quên rồi sao, họ đã ly khai Tảo Diệp Trang bởi tại hạ không muốn họ bị liên lụy từ hành vi tại hạ dám hạ sát Liễu Độ hai đêm trước.

Ngô Hiểu Mai giật mình:

- Điều này thì ngay đêm đó ta cũng nghe, nhưng ta đâu ngờ người dám thực hiện vì vẫn cần người một khi Tảo Diệp Trang của người có thể bị đại phái Thiếu Lâm tiêu diệt bất kỳ lúc nào.

Trương Khánh Long bật cười:

- Nếu Thiếu Lâm phái hành sự bất chấp đạo lý lẫn thị phi thì dù mười Hộ Trang Tảo Diệp cũng vô khả đối phó. Vậy sao không để bọn họ đi, bụng làm thì dạ chịu, để họ lụy đến bất luận ai khác thì tại hạ đâu xứng Bất Minh Phi Quân Tử Trương Khánh Long. Ha ha...

Trang Hiểu cau mày:

- Ta đưa các nghĩa thúc khác của người đến là muốn tiếp lực. Thế nên điều khẩn yếu là người hãy làm tất cả tin, như ta đã tin người là nghĩa tử của Trương đại ca.

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Đa tạ Trang ngũ thúc có lòng, nhưng một là tiểu diệt từng thổ lộ, việc tiếp tục luyện Tảo Diệp công đối với tiểu diệt là vô khả, thế nên hiện tiểu diệt cũng vô khả chứng minh. Và điều thứ hai, quan trọng hơn là tiểu diệt quyết không để ai liên lụy. Cũng có nghĩa, cho dù chư vị nghĩa thúc có lòng thì tiểu diệt cũng khẳng khẳng không nhận.

Họ Giả bảo:

- Nếu ta muốn lãnh giáo võ học của người ngay lúc này thì sao? Chủ yếu chỉ mong minh bạch người nếu không phải thì đừng nhận nữa là nghĩa tử của Trương đại ca bọn ta.

Trương Khánh Long lại lắc đầu:

- Xin lượng thứ, trừ phi Giả lục thúc cố tình tạo áp lực thêm nữa cho tiểu diệt khi đang phải lo đối phó phái Thiếu Lâm.

Họ Giả vẫn khẳng khái:

- Tuy ta không muốn xảy ra cảnh giậu đổ bìm leo nhưng chuyện người mạo phạm phái Thiếu Lâm lại có nguyên uỷ xuất phát từ mối can hệ khó tin là có thật giữa người và đại ca. Đừng thối thác nữa, trừ phi người phải thừa nhận tất cả chỉ là do người ngụy tạo.

Trương Khánh Long cười cười:

- Để rồi sau đó, tiểu diệt càng khó thể thối thác một khi Giả lục thúc đòi trừng trị tội đã mạo nhận ư? Đúng chẳng?

Họ Giả không ngượng, thừa nhận ngay:

- Đó là điều tất nhiên, vì tội mạo phạm đâu thể dung tha.

Trương Khánh Long phá lên cười:

- Và nói đúng hơn dụng ý của Giả lục thúc rốt cuộc cũng chỉ muốn biết tiểu diệt nhờ bản lĩnh nào cụ thể là công phu nào đã kết liễu một cao thủ như Liễu Độ mà thôi. Nếu vậy, ha ha... hãy cho tiểu diệt tỏ tường đây là thiện ý hay ác ý và sau đó ắt Giả lục thúc sẽ toại nguyện. Ha ha...

Bạch Hoạch kêu lên:

- Thôi nào, đừng đẩy nhau vào tình thế khó xử. Và chủ ý của bọn ta kỳ thực chỉ muốn biết cang minh bạch cang tốt về quan hệ của người và Trương đại ca. Vì sẽ có hậu quả khó lường nếu hóa ra người chỉ là kẻ mạo nhận và hành vi dùng chiêu bài của Trương đại ca, chưa gì đã đắc tội phái Thiếu Lâm, thì vạn nhất đây là âm mưu của người quyết gây hệ lụy cho bọn ta thì sao? Đây là điều bọn ta không thể không cẩn trọng.

Trương Khánh Long lập tức chỉnh dung nghiêm mặt lẫn nghiêm giọng:

- Có thể hiểu nỗi lo của chư vị xuất phát từ thiện ý? Vậy tiểu diệt xin đáp ngay, Trương nghĩa phụ từ sau ngày bị hung nhân hãm hại thì chẳng lúc nào không mong ngóng được sự hỗ trợ từ chư vị nghĩa thúc. Nhưng Trương nghĩa phụ đã được đáp lại như thế nào? Chỉ là sự bất nghĩa của một Lạc Nhữ An, dẫn đến thảm tử cho tiểu thí chủ, cuối cùng là cái chết bất minh bất bạch của nghĩa phụ. Thế nên tâm nguyện của tiểu diệt chính là báo thù và cách hai cách để thực hiện. Một là luôn hành sự quang minh lỗi lạc hợp với tính khí cũng như mọi giáo huấn của Trương nghĩa phụ từng nhắc nhở tiểu diệt, hai là dùng thủ đoạn. Nếu muốn tiểu diệt vẫn đủ tư cách luyện cũng như vận dụng thuật dị dung cùng thuật biến âm đích thực đã do tiểu thí chủ trao truyền. Tiểu diệt đã không ngần ngại chọn cách thứ nhất và cái chết của Liễu Độ hoàn toàn không do lỗi của tiểu diệt. Chư vị nghĩa thúc có lẽ nên cần xem qua Sinh Tử Ước đã lập giữa tiểu diệt và Liễu Độ?

Đoàn Miên cẩn trọng gật đầu:

- Nhất định phải xem qua hầu minh bạch sự việc có đáng dẫn đến một kết cục quá nghiêm trọng như thế nào chăng?

Trương Khánh Long lấy từ người ra một phong bao, cũng cẩn trọng khi phó giao cho Đoàn Miên:

- Bởi Liễu Độ đã đề quyết nghĩa phụ là Liễu Vũ, cũng là phản đồ Thiếu Lâm phái và từng do đích thân Liễu Độ giác ngộ và độ hóa cho Trương nghĩa phụ. Điều đó khiến tiểu diệt nghi ngờ và lúc bị cật vấn, Liễu Độ tịnh chẳng lời nào phủ nhận bản thân không là hung thủ, lại còn độc ác sát hại lúc nghĩa phụ đã lâm cảnh vô phương tự vệ. Há lẽ tiểu diệt giết Liễu Độ để báo thù cho Trương nghĩa phụ là sai ư?

Những nghĩa thúc của Trương Khánh Long lần lượt chuyển tay nhau và xem thật kỹ Sinh Tử Ước. Cuối cùng cũng họ Giả lên tiếng:

- Với Sinh Tử Ước này dù minh chứng sau cái chết của Liễu Độ người có thể vô can nhưng có nghi vấn tiếp theo nảy sinh, đó là về thân thủ bản lĩnh của người, ta e phái Thiếu Lâm không dễ bỏ qua.

Trương Khánh Long ung dung đáp:

- Điều đó tiểu diệt vô ngại, vì chỉ một hoặc hai ngày nữa thôi, cùng với một đoàn bảo tiêu do Viễn Phương tiêu cục đảm nhận, tự thân tiểu diệt sẽ đưa di thể Liễu Độ đến tận sơn môn phái Thiếu Lâm, thế nào cũng có cách minh bạch điều ấy.

Họ Giả cau mày:

- Ý người nói ngay lúc này bọn ta đành thất vọng vì không thể minh bạch nguyên uỷ lẫn lai lịch xứ xuất võ học của người?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra:

- Cũng có cách, nhưng xin đừng miễn cưỡng tiểu diệt vì chỉ cần Giả lục thúc hay bất luận ai nếu đột ngột bộc lộ ác ý thì việc cùng tiểu diệt lập Sinh Tử Ước là điều không thể tránh khỏi. Rất tiếc đó là điều tiểu diệt thật tâm chẳng mong muốn.

Họ Giả lại cau mày:

- Người có ngụ ý gì chẳng qua lời dọa sẽ lập Sinh Tử Ước nếu có ai đó trong bọn ta bộc lộ ác ý?

Trương Khánh Long ngập ngừng:

- Nếu tin theo lời Liễu Độ thì Trương nghĩa phụ từng là tăng nhân Thiếu Lâm phái với pháp danh là Liễu Vũ, điều đáng nói là dường như không chỉ phái Thiếu Lâm từ lâu

luôn truy tìm Liễu Vũ, Trang ngũ thức ắt hẳn cũng từng có nhận định này, từ đó suy ra, Lạc Nhữ An bội nghĩa ắt có liên qua đến thân phận thứ hai của Trương nghĩa phụ. Nghĩa là nếu đắc thủ và đoạt được gì đó thật bí ẩn chỉ Liễu Vũ biết thì người hành sự tha hồ toại nguyện. Và thường khi để được toại nguyện thì có không ít nhân vật sẵn sàng hành động bất chấp mọi thủ đoạn. Giả lục thức có như vậy chăng?

Họ giả giật mình:

- Ý muốn nói, nếu ta thừa nhận thì người sẽ...

Trương Khánh Long chậm rãi gật đầu:

- Đối với tiểu diệt, Trương Thái Toàn nghĩa phụ luôn là bậc đại hiệp, và đã là đại hiệp thì không bao giờ sinh nhị tâm để đột ngột trở thành một phản đồ Thiếu Lâm phái. Vậy bất luận ai nếu muốn tiểu diệt tin vào điều ngược lại thì hoặc là phải có bằng chứng thật thuyết phục hoặc là phải có bản lĩnh đủ cao để buộc tiểu diệt phải tin vào điều đó. Giả lục thức muốn thế nào?

Họ Giả chợt quát:

- Người hỏi ta ư? Ta chỉ muốn biết người phải hay không phải là nghĩa tử của Trương đại ca từ lâu ta hằng ngưỡng phục, vậy phiền người minh chứng, nếu không thì đừng trách ta khó thể dung tha tội mạo nhận của người. Đờ.

Và xuất kỳ bất ý, họ Giả lao đến động thủ xuất chiêu, tấn công Trương Khánh Long. Ào...

Trương Khánh Long bật cười và ung dung di hình hoán vị lẩn tránh chiêu công ấy:

- Như đã nói tiểu diệt đang lo đối phó phái Thiếu Lâm, lẽ nào Giả lục thức chẳng vị tình, lại còn gây thêm khó khăn cho tiểu diệt?

Cách thoát chiêu của Trương Khánh Long khiến họ Giả giật mình và có phần phân vân.

Cũng lúc này Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt lên tiếng khuyên giải:

- Trương huynh đệ nói rất đúng. Mong Giả Cố Trung tiền bối cặn suy và đừng gây khó xử cho Trương huynh đệ.

- Huống hồ bản lĩnh như Hàn Cổ Thạch, Tổng Hộ Pháp Phi Kiếm Bang còn không gây mảy may phương hại cho Trương huynh đệ thì cái chết của Liễu Độ đại sư vẫn khả dĩ tin là do bản lĩnh của Trương huynh đệ lợi hại hơn. Vậy Giả tiền bối có ác ý hay không há lẽ vẫn quyết chọn một kết cục như tương tự?

Giả Cố Trung kinh hãi thu chiêu:

- Người đã đối đầu Xuất Thiểm Phong, Tổng Hộ Pháp Hàn Cổ Thạch Phi Kiếm Bang?

Trang Hiển vội lên tiếng:

- Ta vẫn chưa cho Giả lục đệ tử tường chuyện ấy ư? Vậy là lỗi do ta và đây cũng là chuyện có thật.

Ngô Hiểu Mai dù không muốn lên tiếng vẫn mất tự chủ để bật ra tiếng cầu nhàu:

- Dù thế nào đi nữa thì chuyện gã toan một mình thượng sơn tìm đến Thiếu Lâm vẫn là hành vi mạo hiểm chỉ kẻ ngốc mới thực hiện. Sao không can gián gã dù chỉ một lời?

Trương Khánh Long quay lại nhìn nàng:

- Tiểu thư vẫn phiền muộn vì chuyện đêm trước, tại hạ đã ngăn cản và không cho tiểu thư cơ hội tỏ bày tâm can ư?

Ngô Hiểu Mai giận dữ, nói như thét:

- Ta không phiền muộn, chỉ giận vì người không nghe ta, bởi vì sự thật đúng như lúc này người đoán. Phái Tiểu Long vẫn mong truy tìm Liễu Vũ không chỉ muốn lấy mạng mà còn muốn thu hồi một vật nhất định đã do Liễu Vũ cất giấu. Và vì họ luôn đề quyết người là nghĩa tử của Liễu Vũ □ Trương Thái Toàn, người tự đến Thiếu Lâm là tìm chết.

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Cho dù vậy, điều trước tiên phái Thiếu Lâm cần hành động là phải minh chứng nghĩa phụ của tại hạ chính là Liễu Vũ. Và nếu họ vô khả minh chứng chuyển đi này của tại hạ hầu như mọi người đều biết, há lẽ họ dám dùng thủ đoạn khẩu thuyết vô bằng, cứ áp đặt và đề quyết tại hạ là kẻ họ cần đối phó và cứ thế ra tay ư? Họ sẽ gây công phần vô lâm, khiến hậu quả họ gánh lấy ắt là điều vô khả lường.

Trang Hiển cũng xạ ánh mắt nhìn Ngô Hiểu Mai:

- Dựa vào đâu cô nương quả quyết điều vừa nói?

Trương Khánh Long vội lên tiếng như cố ý cắt ngang hoặc không cho Ngô Hiểu Mai đáp:

- Trang ngũ thức chớ bận tâm, vì chẳng phải qua mọi diễn biến từng xảy ra, ai trong chúng ta cũng đều có cảm nhận tương tự hay sao? Vả lại tiểu diệt thật thất lễ vì chưa cùng thỉnh chư vị nghĩa thúc nhập trang. Cũng một phần tiểu diệt không muốn chư vị nghĩa thúc bị hệ lụy giả như có lúc nào đó Tảo Diệp Trang trở thành đối tượng của

phái Thiếu Lâm. Vậy thì chư vị nghĩa thúc toan liệu thế nào? Vì chỉ một hai ngày nữa cũng có thể tiểu diệt sẽ chẳng còn cơ hội quay về đây.

Bạch Hoạch chợt hỏi:

- Người thật sự không cần bọn ta tiếp tay?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Thiếu Lâm phái chưa tỏ thái độ chỉ là vì họ đã biết tin thế nào tiểu diệt cũng đến với họ, thế nên vào lúc này, quả thật tiểu diệt chẳng muốn phiền lụy đến ai. Nhưng mai hậu thì ắt có.

Đinh Song Tú huynh đệ lại lên tiếng:

- Có phải chính Trương huynh đệ chủ ý tung tin này ra?

- Và để tin tức mau loan truyền thiết nghĩ phải do Trương huynh đệ dùng các cao thủ Hộ Trang nhân lúc họ ly khai, tuy bảo là để tránh đại họa theo ý Trương huynh đệ nhưng kỳ thực việc loan tin cũng là nhiệm vụ cuối cùng của bọn họ?

Trương Khánh Long phì cười:

- Tiểu đệ đã tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử thế nên chủ tâm của tiểu đệ như thế nào thì chính các cao thủ Hộ Trang là những nhân vật đầu tiên thông tỏ. Và như vậy, việc họ có giúp tiểu đệ loan tin hay không bất quá chỉ khiến tiểu đệ thêm vang danh là Bất Minh Phi Quân Tử, không đúng sao?

Trang Hiến gật đầu:

- Ta thừa nhận, mọi cùng cách hành xử của người cho đến tận bây giờ vẫn luôn quang minh lỗi lạc. Đã vậy, bọn ta chẳng cần lưu lại làm gì e chỉ phiền đến người, bọn ta hứa sẽ luôn dõi theo hành trình của người. Để nếu cần, đấy là nói nếu phái Thiếu Lâm hành sự bất chấp đạo lý có thể gây công phần vô lâm, thì bọn ta sẽ lập tức xuất hiện hỗ trợ người. Hãy bảo trong đấy.

Mọi nghĩa thúc đều cáo từ, và đến lượt Đinh Song Tú huynh đệ cũng vậy, sau khi hứa nếu phái Thiếu Lâm gây công phần thì phái Không Động quyết chẳng đứng ngoài. Còn lại một mình Trương Khánh Long dù cau mày vẫn chỉ nhẹ trách Ngô Hiểu Mai một câu:

- Lòng người luôn khó lường vì thật giả khó phân, cứ như đang lúc vàng thau lẫn lộn. Thế nên tiểu thư nếu vẫn muốn toàn mạng thì chờ đại môm, để lộ chuyện bản thân từng bị người của phái Thiếu Lâm sinh cầm. Nhớ chưa?

Ngô Hiểu Mai bất phục:

- Đâu phải riêng phái Thiếu Lâm từng khiến ta nhiều phen bị uy hiếp. Nếu muốn tốt cho ta, một là người hãy cho ta cơ hội nói mọi điều đã trải và hai là bản thân người đừng xuẩn động đến phái Thiếu Lâm để nạp mạng.

Trương Khánh Long vẫn xử sự như hai đêm trước, quyết không cho Ngô Hiểu Mai có cơ hội tỏ bày:

- Điều đó tiểu thư sẽ toại nguyện sau khi tại hạ toàn mạng từ Thiếu Lâm phái trở về. Còn lúc này xin lượng thứ, tại hạ cần sắp đặt thêm nhiều chuyện nữa. Cáo từ.

Trương Khánh Long quay gót bước vào trang, Ngô Hiểu Mai hậm hực bám theo:

- Mấy ngày qua ta thấy người luôn chuyên cần khổ luyện công phu, nhưng chỉ vô ích thôi vì bình sinh hầu như chưa có cao thủ nào đơn thân độc lực vẫn đủ bản lĩnh thoát ra sau khi đã mạo phạm đắc tội Thiếu Lâm phái. Người xuẩn động đến độ không nhận ra sự thật rõ mười mươi đó sao?

Trương Khánh Long vẫn thoăn thoắt bước đi:

- Nghĩa là suốt thời gian qua tiểu thư vẫn lén dò xét tại hạ? Đừng nghĩ tại hạ muốn tránh tiểu thư trái lại, mong tiểu thư cho biết, qua cách tại hạ luyện công, liệu tiểu thư trong lúc lén nhìn có thức ngộ hoặc lĩnh hội phần nào chăng?

Ngô Hiểu Mai khựng lại:

- Vậy là người cũng biết? Nhưng chủ ý vẫn để ta nhìn? Phải chăng đấy là người muốn ta nếu có thể lĩnh hội thì cứ luyện? Ê, sao người đi nhanh vậy, chờ ta với?

- o O o -